TÜRK ÜLKÜSÜ

Atsız

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 862
EDEBÎ ESERLER: 366

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-975-437-826-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

Yeniden düzenlenmiş 5. Basım: 2011
22. BASIM

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Kapak Tasarımı: Zafer Yılmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2020

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İÇİNDEKİLER

Açıklama / Yağmur Atsız 7
Sunuş 9

-I-
TÜRK ÜLKÜSÜ

Önsöz 13
Türk Ülküsü 15
Kızılelma 18
Büyüklük Ülküsü 23
Ülküler Saldırıcıdır 26
Türkçülük 32
Dışardan Gelmemiş Olan Tek Düşünce 35
Türkçü Kimdir? 39
Türk Birliği 41
Türk Ahlâkı 47
Türkçülükte Ahlâk 51
Gençlik ve Ahlâk 55
Büyük Adam 58
Tarihin Barışmaz Düşmanları 63
Millî Şuur Uyanıklığı 69
Unutmayacağız 72
Millî Şuur Harekete Geçiyor 75
Türkçülüğün Önemli Meseleleri 77
Türk Milleti'ne Çağrı 92
Türk Milletinin Asıl Meseleleri 100
Millî Siyaset 103
Türk Halkı Değiliz, Türk Milletiyiz 108

-II-
Gençlik, Ahlâk ve Ülkü

Milliyetçi Gençlik 115
Millî Ahlâk 120
Gençlik ve Mefkûre 123
Millî Mefkûre 127
Bize Bir "Gençlik" Lâzımdır 130
Türk Gençliği Nasıl Yetişmeli 135
Türk Kızları Nasıl Yetiştirilmeli? 143
Millî Uyanıklık 145
Millî Şerefi Koruyanlar Unutulmamalı 148
Millî Gaye 150
Işık 153
Askerlik Aleyhtarlığı 155
Savaş Aleyhtarlığı 162
Çağımızın Masalı 164
Yorulanlar 167

Açıklama

Bu kitabın 1966 Yılı'ndaki ikinci basımında, o gün artık kimseyi ilgilendirmeyecek türden bâzı polemikler bizzat ATSIZ tarafından çıkarılmışdı. Bugün, aradan yaklaşık 40 sene daha geçdikden sonra bâzı metinlerin ve o metinlerde sözkonusu edilen şahısların da okuyuculara artık birşey ifâde etmeyeceği düşüncesiyle birkaç makâlenin daha çıkarılması karârına varıldı. Herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için ben şahsen bu ayıklama işlemine katılmayarak sâdece sonunda yapılan elemeye mutâbakatımı bildirmekle yetindim. Bu gözden geçirme işini, meselelere vâkıf ve fevkalâde titiz bir başka arkadaş üstlendi.

Yağmur Atsız

Sunuş

Atsız Hoca'nın *Türk Ülküsü* kitabı ile *Makaleler-I-II-III-IV* serisinde toplanmış olan yazılarının hepsi birden "makalelerden yapılmış derlemeler" olarak ele alındı ve yeniden tasnif edildi. Makalelerdeki konu itibarıyla mevcut olan dağınıklık ortadan kaldırıldı. Bu maksatla, *Türk Ülküsü* kitabına alınmış olan makaleler genellikle yerlerinde bırakıldı; hatta bu kitabın ilk basımında bulunan birkaç makale de göz önüne alınıp değerlendirilmek üzere yaptığımız yeni düzenlemede uygun görülen bölümlere dâhil edildi.

Bu tasnif ve ayıklama esnasında, birçok makalenin değişik kitaplarda tekrarlanmış olduğu görüldü; bir kısım makalelerin bugünkü nesiller için bir anlamının kalmadığı; bir kısım makalelerin ise yazıldığı tarihteki polemiklerin etkisiyle kaleme alınmış olup bugün Atsız Hoca'nın temel düşüncelerini aksettiren esaslı makalelerinin arasında yer almasının uygun bulunmadığı görüldü. Bunlar çıkarılıp kalanlar tasnif edildikten sonra, bize göre Atsız Hoca'nın temsil ve telkin ettiği ülkünün özü, yayınlanmış kitaplarıyla bu makale seçmelerinde okuyucuya bir düzen içerisinde aktarılmış oldu.

Böylece, bahsi geçen beş kitap *"Türk Ülküsü"*, *"Turancılık, Millî Değerler ve Gençlik"*, *"Tarih, Kültür ve Kahramanlar"* adlarıyla üç kitaba, bu kitaplar içinde de muhtelif ana başlıklar taşıyan bölümlere ayrıldı. Hatta bir kısım makaleler muhtevaları sebebiyle öylesi uygun olduğundan Atsız Bey'in *Türk Edebiyatı Tarihi* adlı kitabına alındı.

Bu tasnif ve ayıklama hususunda bize anlayış ve nezaket göstererek izin veren Yağmur Atsız Beğ'e çok teşekkür ediyoruz.

Maksadımız Atsız Hoca'nın Türk nesillerince tanınması ve onun temsil ettiği Türkçülük ülküsünün anlaşılmasıdır.

Onun istediği gibi yüksek ahlaklı, yüksek ülkülerle dolu yiğit nesiller yetişmesi dileğiyle…

Ötüken Neşriyat

I

TÜRK ÜLKÜSÜ

ÖNSÖZ

TÜRK ÜLKÜSÜ'nün bu ikinci basımı*, birincisine göre, oldukça değişiktir. İlk basımdaki tarihe ve kalem mücadelesine ait yazılar bırakılmış, doğrudan doğruya ülkünün türlü konularını ilgilendiren yazılar alınmış ve bunlara yine ülkü ile ilgili yeni yazılar eklenmiştir. İlk basımda bulunup da bu ikinci basıma alınmayan türkolojiye ve kalem mücadelesine ait yazılar, yine yenilerinin de eklenmesiyle, ayrı kitaplar olarak basılacaktır.

Burada toplanan 17 yazının üzerinde de düzeltmeler yapılmıştır. Düzeltmelerin bir kısmı dile aittir. Bir kısmı da yazıların ilk yayınlandığı zamana âit olup, şimdi lüzumu, hattâ anlamı kalmayan parçaların çıkarılması veya değiştirilmesi şeklinde olmuştur.

Böylelikle kitap kısa bir zamana değil, uzun bir zamana seslenebilecek bir ülkü dergisi durumuna gelmektedir.

Maltepe, 1 Ocak 1966 **Atsız**

* Bu basım dördüncü olmakla birlikte üçüncüsünün aynısıdır.

TÜRK ÜLKÜSÜ

DÜNYA bir çarpışma alanıdır. Yaratıcı kuvvet, dünyayı bir çarpışma düzeni içinde yaratmış, yaratılanlar çarpışma düzeni içinde yaşayıp bugüne erişmişlerdir.

Bunun, neden, niçin böyle olduğu hakkındaki yüksek felsefî düşünceleri bir yana bırakıp gerçeği olduğu gibi kabul edersek, çarpışmaya hazır bulunmanın en hayatî prensip olduğu sonucuna kendiliğinden varırız.

İnsanlar arasındaki çarpışma, birleşip düzene girmiş topluluklar arasında oluyor. Bu topluluklara, *millet* diyoruz. Milletler, binlerce yıldan beri var. Amansız boğuşmalarda bazıları ortadan kalkmış, bazıları sonradan kurulmuş, fakat milletler her zaman var olmuş, her zaman birbiriyle savaşmıştır.

Savaşmak, yaşamak için gereklidir. Çünkü, millî çıkarların çatıştığı dâvaları bitirmek için, savaştan başka çâre bulunamamıştır. Milletleri savaşa hazır bulunduran iki vasıta vardır. Biri maddîdir, buna "teknik" diyoruz. Biri ruhîdir, "ülkü" adını veriyoruz.

Uzun tarih göstermiştir ki, eşit maddî kuvvetler arasındaki çarpışmayı ruhî yönden üstün olan kazanır. Ruhî kuvvet, teknik kuvveti yaratabilir. Ruhî kuvvetten yoksunluk ise, maddî güç ne kadar büyük olursa olsun, bozgun demektir.

Ruhî kuvvet nedir?

Millî üstünlük inancı, büyümek isteği, yâni millî ülküdür. Millî ülküler, toplulukların yaratıcı kuvvetidir. Bütün yaratıcı güçler gibi de, aykırıları yoketmek özelliğine mâliktir.

Türk yaratıcı gücü, yâni Türk ülküsü, yüzyıllardan beri prensip hâline gelmiş, uğrunda çarpışılmış, birkaç kere gerçekleşmiş bir düşüncedir. Ona hayal diyenler, hayal içinde gevşeyip tembelleşmiş olanlardır. Dedikleri gibi hayal olsaydı, hiç gerçekleşir miydi?

Bununla beraber yirminci yüzyıl bir mucizeler zamanı olmuş, olmaz sanılanlar mümkün kılınmıştır. Bu bakımdan da, Türk ülküsünün gerçekleşmesini ummak, insanlar için, haktır.

Türk ülküsü, Türk büyüklüğü ve Türk kudreti isteği ve inancıdır. İnancın ne büyük ruhî amil olduğunu anlatmaya lüzum yok. İmanla, ümitsiz hastalar bile iyileşiyor.

Bir ülkünün çevresinde toplanmak ve onun için ölümü göze alarak savaşmak ne güzel şeydir! İnsanlar ancak ülkü ile hayvanlardan ayrılabiliyorlar. Millî bir ülkü olmadıktan sonra, insanın hayvandan ne farkı kalır? Hayvan, ölümden ve ızdıraptan kaçar, kuvvetliden korkar. Ölümden korkmayan, ızdıraptan kaçmayan, kuvvetli ile savaşı göze alan yaratık, ancak ülkücü insandır.

Bir zamanlar dinler insanları hayvan olmaktan kurtarmak için çalıştı, onlara Tanrı'dan öğütler verdi. Bugünkü ülküler, tamamiyle millîdir. **Dinî inancı da içine almış olan millî ülkü, insanları sürükleyen, güçlendiren ve asilleştiren bir duygu ve düşüncedir.**

Bugünün kaba maddeciliği arasında Türk ülküsü sararmış, biraz küllenmiş gibi görünüyor. Maddecilik hastalığı geçtiği zaman, o yine parlayacaktır. Onun için Türk ülküsüne sarılmaya mecburuz. Bütün Doğu milletlerini yendiği halde yalnız Türklerle başa çıkamayan Batı'nın içine sinmiş düşmanlığı ve hıncı karşısında, bizim silahımız, Türk ülküsüdür.

Arab'ı, Acem'i, Hind'i, Çin'i yenilirken, tek başına Avrupa'ya dalan ve yüzyıllarca tek başına bütün Avrupa milletlerine karşı Allah'ın adını savunan Asya arslanları,

zaman zaman gaflet uykusuna dalmışlar, fakat sonra sıçrayıp şahlanmışlardır.

Bu seferki dalgınlık biraz tehlikeli gibi görünüyor. Çünkü, içinde bir de yabancıya hayranlık unsuru var. Tehlikeler nereden gelirse gelsin, ne kadar büyük olursa olsun, tek çare ve tek ilacı **Türk ülküsü**'dür. Bir şair:

Bu toprak için,
Bu bayrak için
Ölelim..
Fakat bilelim..

diyor. Güzel bir düşünce, Türk ülküsünün yoluna girdiğimiz gün, bu şiiri biraz değiştirerek şöyle söyleyeceğiz:

Bu toprak için,
Bu bayrak için
Ölelim.
Ne düşünelim, ne de bilelim!...

10 Kasım 1955, Maltepe

KIZILELMA

Bir milletin yürütücü kuvvetine *"ülkü"* denir. Toplumlardaki kişileri birbirine bağlayan nesne, sadece kök birliği, çıkar ve ihtiyaç değil, bunlarla birlikte ve aynı zamanda ülküdür.

Ülküsüz topluluk yerinde sayan, ülkülü topluluk yürüyen bir yığındır. Sözlük anlamı "and" ve "uzak hedef" demek olan "ülkü", topluluğu aynı yolda yürüten bir kuvvettir ki, bu uğurda insanlar birbirlerine karşı içten sözleşmiş gibidirler.

Ülkü, ilkönce, insanların gönüllerinde, gönüllerinin derinliğinde, şuuraltlarında, hayallerinde doğar ve kendini önce destanlarda gösterir. Sonra şuura geçer, büyük kılavuzlar tarafından açıklanır. Daha sonra da büyük kahramanlar, onu gerçekleştirmek için büyük hamleler yapar. Bu hamle sırasında da ülkülü millet, kahramanların ardından gönül isteği ile koşar. Bütün bu uğraşmalar arasında da millet yürür, önce manen, sonra maddeten ilerler, olgunlaşır, erginleşir.

Türk destanlarından çıkan anlama göre, Türklerin ülküsü, fetihler sonunda büyük ve üstün bir devlet kurarak bu devletin içinde bolluğa ve mutluluğa kavuşmaktır.

Aşağı yukarı, her millet, aynı şekilde millî gayelerin ardındadır. Milletlerin çapına, kabiliyetine göre millî ülkülerin ayrıntılarında farklar olmakla beraber, ana çizgiler bakımından hepsi birbirine benzer: Büyümek ve rahatlığa kavuşmak!

Türkler, kendi ülkülerine niçin *"Kızılelma"* demişlerdir, bunun sebebini bilmiyoruz. Yalnız bu addaki saflık ve tabiîlik, Türk ülküsünün çok eski olduğunu göstermek bakımından manalıdır. *Kızılelma* adı, ülkünün, aydınlardan önce halk arasında doğduğunu gösterse gerekir.

Kızılelma ülküsü, Osmanlıların parlak çağlarında iyice belirip şekillenmiş ve konak konak, Türk büyüklüğünün, yükseklik fikrinin, ilâhî bir gayenin timsali hâline gelmiştir. Bu büyük düşünce olmasaydı XI. Yüzyılda Anadolu'ya gelen, en çok bir milyon Türk, Bizans'ın Asya ve Avrupa'daki topraklarında rastladıkları diğer Türklerin birkaç tümenlik hıristiyanlaşmış döküntülerinin yardımı ile de olsa, bu dünya çapında devleti kurup dört kıta (dördüncüsü Okyanusya'dır) üzerindeki teşkilât ve medeniyet şaheserini yaratamazdı.

Milletlere millî inanç ve güç veren ülkünün ne büyük bir kuvvet olduğunu anlamak için bugünkü olaylara bakmak yeter.

60 milyonluk bir millet olmalarına rağmen dağınık, teşkilâtsız ve geri olan Araplar, millî ülküleri olan Arap Birliği düşüncesi sayesinde toparlanma yoluna girmişlerdir. Ülkülerinden aldıkları güçle, Filistin işinde İngiltere ve Amerika'ya kafa tutmaktadırlar. Ülkü sahibi millet oldukları için de dünyada itibarları ve değerleri artmıştır. Bizim için çok büyük bir ibret ve ders olan şu olay, Arapların itibarını göstermesi bakımından manalıdır: Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'nın 11 üyeli Güvenlik Konseyi'nin beşi (Amerika, İngiltere, Fransa, Rusya ve Çin) daimî, altısı geçicidir. 1945 yılında, bu altı üyelik için seçim yapıldı. 900 yıllık büyük bir geçmişi ve tarihi olan, askerî devlet olarak nâm kazanmış bulunan Türkiye, bu seçimde ancak bir tek oy alarak Konsey'e giremediği halde, İngiliz işgalinden henüz kurtulmamış olan ordusuz, donanmasız Mısır, 45 oy alarak bu üyeliğe seçildi. Demek ki, o zamanki Birleşmiş

Milletler Teşkilâtı'na dahil bulunan 50 devletten 45'i, Mısır'ı bizden daha itibârlı ve üstün görmüştü.

1946'da geçici üyelik için yapılan seçimde de Türkiye'ye kimse oy vermediği halde, Suriye 45 oy aldı. Bir iki yıllık bir devlet olan o zamanki üç milyon nüfuslu Suriye'nin Türkiye'ye tercih edilmesinin sebebi açıktır: Suriye, bir ülkünün ardındadır. Yâni prensip sahibidir. Bundan dolayı da, düşmanlarının bile saygısını kazanmıştır.

Yahudiler de, ülkü sahibi olmanın ikinci bir ibret verici örneğidir. Korkaklığı atasözü hâline gelen bu millet, bugün, bir millî ülkünün ardında, herhangi bir millet kadar cesaretle çarpışıyor. Millî kahramanlar yetiştiriyor ve bu millî kahramanlar, idama mahkûm edildikleri ve bağışlanma dileğinde bulunurlarsa ölümden kurtulacakları hâlde, İngiltere'den af dilemeyerek milletlerine şeref vermek suretiyle ölüyorlar. Bu millî ülkü sayesinde, Filistin'deki yarım milyon Yahudi[2], yalnız Araplarla değil, koca İngiltere ile savaşı göze alıyor, Amerika'ya meydan okuyor. Millî ülküye yapışmak sayesinde Yahudiler o kadar kuvvetlenmişlerdir ki, bugün İngiltere imparatorluğu onlara karşı bir şey yapamıyor. Tebaasından bir tek kişinin hapse atılmasını savaş sebebi sayan İngiltere, bugün, İngiliz askerlerinin öldürülmesine, İngiliz subaylarının kaçırılıp dayak atılarak horlanmasına, mâsum İngiliz çavuşlarının Yahudiler tarafından cânice asılmasına ses çıkaramıyor.

Bütün bunların en önemli sebebi Arapların ve Yahudilerin olağanüstü kuvvetli olmasıdır. Bu kuvvet maddî değil, manevîdir. Yâni ülkü kuvvetidir.

Kızılelma ülküsüne "tehlikeli maceracılık" diyenler, bugünkü Araplar ile Yahudilere bakıp düşünmelidirler. Hele Yahudiler 2000 yıl önce kaybettikleri vatanlarım yeniden ele geçirmek ve yalnız kitaplarda kalmış olan İbranî

[2] O zaman (yani 1947'de) Filistin'de yarım milyon Yahudi vardı.

dilini diriltip bir konuşma dili hâline getirmek uğrundaki çalışmaları ile dünyaya örnek olmuşlardır.

Biz ise bir yandan: "Bir Türk dünyaya bedeldir" vecizesine inanmış görünürken, bir yandan da kendimizi baltalayıp inkâr ettik. Büyüklükten korktuk. Küçüklüğü benimsedik ve millî ülkü ile delilik diye alay ettik. Güvenlik Konseyi'ndeki seçimler göstermiştir ki, kimseden bir şey istememek, herkesle hoş geçinmek, ittifaklar yapmak bir millete itibar sağlamıyor.[3] Kızılelma ülküsünü bir delilik sayacaksak, büyüklükten değil, yaşamaktan da vazgeçmeliyiz. "Tarihî görevini yapmış ve artık ölmeye yüz tutmuş bir topluluk" olmayı kabul etmeliyiz. Eski Asurlular, Hintliler, Romalılar gibi haritadan silinmeye razı olmalıyız. Buna razı değilsek millî ülkünün peşine düşmeliyiz ve demiryolu yapmakla birkaç fabrika kurmayı ülkü diye göstermek gafletinden çekinmeliyiz.

Ülküler için "Maddî faydası nedir?", "Uygulanabilir mi?" diye düşünmek doğru değildir. Hiçbir inanç riyâzi mantığa vurulmaz. Tanrı'nın varlığı da riyâzî metot ile isbat edilememiştir. Fakat yüz milyonlarca insan ona inanmakta ve bu inançtan güç almaktadır.

Ülküler de böyledir.

Kızılelma ülküsünün gerisinde savaşlar ve büyük sıkıntılar görüp de korkanlar bulunabilir. Kendi rahatı ve keyfî kaçmasın diye insanlık dâvası (!) güdenler, ülküyü inkâr edenler her zaman, her yerde çıkabilir. Fakat bir milletin içinde büyük bir çoğunluk millî ülküye inandıktan sonra, geri kalanlar da ister istemez bu millî akıntıya uymaya mecburdurlar. Bizim için önemli olan, dost kılıklı

[3] Nitekim bugünkü Türkiye herkesle dost geçinmediği, Kore savaşına katıldığı ve Kıbrıs yüzünden müttefiki Yunanistan ile çatıştığı halde, itibârı, eskisine göre, çok yüksektir ve 1950 ile 1953'te iki kere Güvenlik Konseyi'ne seçilmiştir.

yabancıların millî ülküyü güyâ millî çıkar adına baltalamasının önüne geçmektir,

Bir topluluktan ortak ülküyü kaldırın, insanların hayvanlaştığını görürsünüz. Ortak düşünce olmayan toplulukta, herkes, yalnız kendi çıkar ve zevkini düşünür. Böyle bir toplulukta fedakârlık, saygı, nezaket kalmaz. Bencillik, kabalık, rüşvet, iltimas ve namussuzluğun türlüsü alır yürür. Maddîleşmiş bir insan vatan için ölür mü? Bencil bir insan muhtaçlara yardım eder mi? Milletine inanmayan bir adam yabancı ile işbirliği yapmaz mı? Erdemi gülünç bulan birisi çalıp çırpmaz mı?

Kızılelma, Türk milletinin manevî besinidir. Açlar yiyecek bulamadıkları zaman nasıl faydasız, zararlı, hattâ zehirli nesneleri yerlerse, Türk milleti de "Kızılelma" kendisine yasak edildiği için marksizm ve kozmopolitizm gibi zararlı ve zehirli fikirlere el uzatıyor.

Fakat artık bu devir kapanmıştır. Gittikçe uyanan millî şuur karşısında gafiller ve hainler, Türk milletini daha çok aldatamayacaklardır. Kızılelma yolunu kapatamayacaklardır.

Ziya Gökalp'ın mısraları düsturumuz olacaktır:

Demez taş, kaya
Yürürüz yaya.
Türküz, gideriz
Kızılelma'ya.

Kızılelma, 1. Sayı, 31 Ekim 1947

TÜRKÇÜLÜK

TÜRKÇÜLÜK, Türk milliyetçiliğinin adıdır. Kelimenin sonundaki ek, yerine göre mensupluk, sevgi, taraftarlık gösteren bir ektir. Türkçülük de Türk sevgisi ve taraftarlığı demek olduğuna göre, kelime yerinde kullanılmıştır. Başka milletlerin Türk taraftarlığı ve Türk sevgisi bu kelime ile ifade olunamaz: Zaten başka milletlerin Türk'ü sevmesi de gerçekten bir sevgiye değil, geçici bir nezakete, çıkara, siyasî zaruretlere işarettir. Türk'ü gerçek olarak, Türkten başkası sevmez.

Türkçülük bir ülküdür. Ülküler, milletlerin manevî gıdasıdır. Ülküsüz milletlerin en talihlisi dahi silik ve sönük kalmaya mahkûmdur. Eğer bu millet talihli de değilse, onun sonucu yenilmek, ezilmek, hattâ yok olmaktır.

Ülküler, gerçekle hayâlin karışmasından doğmuş olan, düne bakarak yarını arayan, milletlere hız veren ve uğrunda ölünen büyük dileklerdir. Milletler, ölebildikleri kadar yaşama hakkına sahiptirler.

Türkçülük, Büyük Türkeli'nde, Türk uruğunun kayıtsız şartsız hâkimiyeti ve bağımsızlığı ile Türklüğün her yönden bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür.

Bu ülkü, geçmişte, birkaç kere gerçekleşmişti. Büyük Türkçülük ülküsü ve inanç ile yetişen gençlik sayesinde yarın yeniden gerçek olacaktır.

Türkçülük, dün bir kaynaktı; bugün çaydır. Yarın coşkun bir ırmak olacak ve önünde yabancı duygu ve düşüncelerden gelen bütün engeller yıkılacaktır.

Türkçülük, dört kaynaktan geliyor:

1 - Kökü çok eski olan ve Türk uruğunun şuuraltında yüzyıllardan beri yaşayan milliyetçilik;

2 - Tanzimat'tan sonra, Avrupa'daki milliyetçiliklere benzeyen halkçı bir hareketin bizde de tatbik olunmasını isteyen milliyetçilik hareketi;

3 - Devletimizin içindeki yabancı unsurların ihaneti dolayısıyla doğan tepki;

4 - Türklerin 200 yıldan beri çektikleri büyük sıkıntılar.

Bu dört kaynaktan gelen düşünceler birbiriyle kaynaşıp yuğrularak bugünkü Türkçülük ortaya çıkmıştır. Türkler, Türkçülük ile güçlenecek, kurtulacak, ilerleyecek, yükselecektir.

Bir millet yükselme iradesini taşımazsa, kendine güveni olmazsa, başkalarını taklitten başka bir şey yapamazsa, geçmişiyle övünmezse, başkalarından üstün olmak istemezse, ülkü için ölümü göze almazsa, savaştan korkarsa, o millet içinden çürümüş demektir.

Bugün ülküler ve kahramanlar çağında yaşıyoruz. Geçmiş haklara dayanılarak dâvaların öne atıldığı, hesapların görüldüğü günlerdeyiz. Kan çağlayanları, kılıç şakırtıları ve gülle sesleri içinde yarının neler hazırladığını bilemiyoruz. Bu kasırga arasında, milletlerin yalnız geçmişlerini hatırlayarak millî ülkülerine yapıştıklarını görebiliyoruz.

Geçmişi olmayan yahut olup da unutan, millî ülküsü bulunmayan devriliyor.

İnsanlığın tarihinde büyük kasırgalar eskiden zaman zaman gelip geçerdi. Gitgide bu kasırgalar sıklaşıyor. Bu gidişle tarih, ebedî bir kasırgadan ibaret kalacak gibi gözüküyor. Bugün ayakta kalabilmek için eskisi kadar sağlam olmak yetişmiyor. Çok güçlü, çok sağlam, çok sert, çok yürekli olmak gerekiyor. Bunun da bizim için birinci şartı, Türkçülük ülküsüne sıkı sıkıya yapışmaktır. Şaşıran, ürken, sapıtan milletleri tarih bağışlamıyor.

Türkçülük ülküsü bizden amansız bir görev ahlâkı istiyor. Subay hiç yorulmadan altı saatlik talimini yaptırırsa, öğretmen bıkmadan öğreticilik işini yaparsa, memur sinirlenmeden halka kolaylık göstermeye devam ederse, doktor her şeyden önce yurttaşlarının sağlığı ile ilgili olursa, öğrenci her şeyden önce dersini bellemeye çalışırsa ve bütün görevlerle rütbeler arasında ne caka, ne gösteriş, ne dalkavukluk, ne de ilgisizlik olmadan bir âhenk kurulursa, aşağıdakiler yukarının buyruğunu ukalâlık saymaz, yukardakiler de aşağının doğru ihtarlarına kızmazlarsa, bütün karşılıklı işlerde, görüşme ve konuşmalarda ne ikiyüzlülüğe kaçan nezâket, ne de kabalığa kaçan sertlik bulunmazsa, görevin bizden istediği şey yapılmış olur.

Gerçekten Türkçü olmak kolay değildir. Her önüne gelen Türkçü olamayacağı gibi, her Türkçüyüm diyen de Türkçü olamaz.

Her Türkçü, bulunduğu yerin görevini inançla yaparsa, Türkçülük ülküsü sağlamlaşır, Türklük güçlenir.

Türkçülerin ilk işi, görevlerini arınmış gönül ve inanmış yürek ile yapmaktır.

Orhun, 10. sayı, 1 Ekim 1943

-II-

GENÇLİK, AHLÂK VE ÜLKÜ

MİLLİYETÇİ GENÇLİK

YENİ Başbakan Suat Hayri Ürgüplü, kabine programının Millî Eğitim bölümünde *"Milliyetçi bir gençlik"* yetiştirmeyi amaç edineceğini söyledi. Çok güzel bir düşünce. Hele biz Türkçüler için böyle bir kabineye bütün gücümüz ve samimiyetimizle destek olmak kadar normal bir iş dünülemez. Fakat bu milliyetçi gençliğin nasıl yetiştirileceği hakkında en ufak işaretin bulunmayışı, uzun tecrübelerin imtihanından geçenler için ayrı bir faktör, insanı sevinmekten alıkoyan ciddi bir sebeptir. Bundan 21 yıl önce yine bir başbakanın Millet Meclisinde *"Türküz, Türkçüyüz ve daima Türkçü kalacağız"* demesinden sonra Türkçülerin başına gelenleri bilenler ve hatırlayanlar elbette yeni başbakanın sözlerini de ihtiyatla karşılayacaklardır.

Zamanımızda kelimelerin anlamı şahsa, millete, ülkeye ve rejime göre çok değiştiği için ilkönce Başbakanın "milliyetçilik" demekle neyi kasdettiğini öğrenmek gerekiyor. "Millet" ve "Milliyetçilik" derken hem nalına, hem mıhına davranmayı; kimseyi gücendirmemek ilkesine sarılmayı; düşünce aydınlığından uzak sözler sarfetmeyi asla yeterli saymıyor, Türk milletini teşkil edenlerin kimler olduğunun, milliyetçilik kelimesiyle ne denmek istendiğinin hiçbir tereddüde yer bırakmayacak bir kesinlikle tarif edilmesini istiyoruz.

Günümüzde Türkiye'de kozmopolit bir hava estiğini herkes görüp biliyor. Ağızlarda sakız edilen "Milliyetçilik", "Atatürk İlkeleri" gibi sözlere rağmen kafalarda hâkim

olan düşünce "iktisadî refah" ve "beynelmilelcilik"tir. Sanki Türkçü olursak iktisadî refah elimizden ebediyen kaçacakmış gibi ters bir düşünceyle ve milliyetçiliğin "modası geçmiş geri bir düşünce" olduğu hakkındaki budalaca telâkki ile Türk gençliği kendisinden uzaklaştırılıyor. Ortada millî düşünce kalmayışının sonuçları da malûm: Manevî bir inanca sarılmak mecburiyetinde olan çocuklar, esen rüzgâra göre ya Nurcu, Arapçı, Ümmetçi yahut da kozmopolit, komünist ve antinasyonalist olarak karşımıza dikiliyorlar. Çünkü bu gençlerin beynine ve gönlüne ne ailede, ne okulda, ne çevrede, ne de basında "millî" olarak hitap edilmiyor ve "fedakâr Türk öğretmeni....", "asil Türk gençleri", "şerefli basın" gibi tekerlemelerle davaların çözüldüğü, milliyetçi telkinin yapıldığı sanılıyor.

Bugün bir fikri telkin etmek için onun doğruluğunun ispatı gerekmektedir. Kaba materyalizm kendisini reklâm ederken bolluktan, zenginlikten, insanların bolluğa kavuşmasındaki güzellikten ve bu bolluğa engel olan sömürücülerden bahsederek propagandasını yapıyor. Bir dünya cenneti vaadediyor.

Milliyetçilik ise vaadetmiyor. Yalnız istiyor. Gelecek nesiller için, yarın için istiyor ve sadece gözleri kamaştıran bir tablo çiziyor.

Milliyetçilik kendisini reklâm ederken daha olgun kafalara hitap etmek mecburiyetindedir. Komünizmi en iptidaî insana anlatmak ve kabul ettirmek kolaydır. Zaten onlar yalan söylemekten de asla çekinmedikleri için her fert veya zümreye göre söyleyecekleri yalanlar hazırdır. Milliyetçilikte ise ne yalana tenezzül, ne dünya cenneti, ne de ahret cenneti vaadi vardır. Milliyetçilikte yalnız tek yasa vardır: Görev yapılacaktır.

Yeni hükümet milliyetçi bir gençlik yetiştirmek isterken bu *"karşılık beklemeden, yalnız görev yapmak için davranmak"* prensibini ihmal ederse hiçbir şey yapamaz. Bunun

sonunda da yurttaki maddeci ve çıkarcı rüzgâr esmekte devam ederek günün birinde memleketi yıkacak bir fırtına haline gelebilir.

Milliyetçilik büyük ve asil bir inançtır. Bir fedakârlık duygusudur. *Hiçbir karşılık beklemeden kendini yok etmek düşüncesidir.* Bu bakımdan dinden de üstündür. Dindar, yarınki bir âlemin cennetine ve nimetlerine kavuşmak için kendisini feda eder. Bu fedakârlık, hiçbir şey ummadan kendisini yokluğun karanlıklarına atan bir milliyetçinin fedakârlığı ile asla ölçülmez. Böyle bir ölüm, çirkin bir hayattan daha çok insana yakışır. Hayatı, bu şekilde insanî anlamı ile telkin etmek milliyetçilik felsefesinin baş ilkesidir.

Biyolojiye göre hayat, fizikoşimik bir titreşimden başka bir şey değildir. Hayatta olanların gayesi de kendisini ve neslini sürdürmektir.

Bitkiler ve hayvanlar için doğru olan bu açıklama insanlar için yetersizdir. İnsanın da kendini ve neslini yaşatıp sürdürebilmek gayesi ve bu gayeye ulaşmak için bir takım fonksiyonları olmakla beraber bir de manevî gayeleri vardır ki onu hayvandan ayıran en esaslı belirtiler de bu manevî hedeflerdir.

Hayvan yalnız yer, içer, cinsî faaliyette bulunur ve hoşlandığı yerde yatar yani zevkine bakar. İnsan ise gerektiğinde bir düşünce uğrunda ölebilir.

Hayvanda da geçici veya daimî aile hayatı, bazılarında toplum hayatı vardır.

Hayvanlarda da pek iptidaî bir dil bulunduğu bilinmektedir.

Hayvanlar arasında da teketek veya toplu halde kavga olmaktadır.

İnsanlarda olduğu halde hayvanlarda olmayan tek şey karşılık beklemeksizin, çıkarı olmaksızın, yüksek bir gaye uğruna hayatını feda edebilme kabiliyetidir.

Bunun içindir ki fedakârlık ruhunun öldüğü yerlerde insanların hayvan sürüsünden farkı yoktur.

İnsan, yüz binlerce, belki milyonlarca yıllık bir süzülme ve olgunlaşmadan sonra hayvandan tamamıyla ayrılarak ülküsü olan bir yaratık durumuna geçmiş; fedakârlığın, kahramanlığın en güzel örneklerini vermiştir.

Fakat onun beyninin derinliklerinde, kromozomlarında, kromozomlarındaki genlerde milyonlarca yıl öncesine ait hayvanî istidatlar hâlâ yaşamaktadır. İnsanlık tarihinde zaman zaman görülen materyalizm buhranları bu istidadın çalkantısından başka bir şey değildir. İnsanı yalnız bolluğa, zevke, rahata ve aşırı hürriyete çağıran materyalizm aslında disipline, görevin sertliğine ve fedakârlığına katlanamayan zayıf insanların felsefesidir.

Elbette disiplin olacaktır. Disiplin, hayvanî başıboşluğun insanca bir düzen haline gelmesidir.

Görev serttir. Sertlik insanın ruh yapısını geliştirir. İnsan olduğumuz için, biz bu dünyaya hayvanlar gibi yalnız eğlenmeye değil, bir görev yapmaya gelmişizdir. Bu bakımdan fedakârlık insanlık vasfının son noktası, doruğudur.

Bugün bize yalnız iktisadî kalkınmadan, refahtan bahsederek bunun dışında kalan manevî cepheyi inkâra yeltenenler, insanı mücerret hayvanî yönleriyle mütalaa edenlerdir.

İnsanlar hayvanlaşırsa, tabiî, artık milliyete, dine ve aileye lüzum kalmayacaktır. Bunların lüzumsuzluğunu savunmak çok kolaydır. Her olumsuz nesneyi savunmak kolaydır. Rezaletin ve ahlâksızlığın müdafaasını yapmak erdem ve ahlâkı savunmaktan çok kolaydır.

"Ahlâk bir burjuva uydurmasıdır" derler. Sanki burjuvalar oturup işçiyi sömürmek için kurultay kurarak bunu icad etmişler gibi...

"Millet, yapma bir topluluktur" diye iddia ederler. Onun on bin yıllık bir hâsıla olduğundan haberleri yoktur.